

νίζοντο ἀπὸ τὸν φθόνον των. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. *Μ' ἄρῃσει τῆς κανάτας ἢ ἀγκαλιά, μὰ καὶ τὸ καλὸ φαεὶ δὲν τ' ἀποδιώχνω ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.*

... .. ἔς τὸ βότανο, ἔς τὸ θέρο
παντοῦ, ἔς τὸ στερολόγημα, ἔς τὸν τρύγο, ἔς τὸ κοπάδι,
ὅθε περάσῃ τῆς καρδιᾶς τὰ σύννεφα ἀποδιώχνει
(ἐπὶ ὥραίας παρθένου. στερολόγημα = ἀποκοπὴ τῶν στεί-
ρων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου διὰ νὰ ἐνδυναμωθῇ τὸ φυτὸν)
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Ἡ ἀποδιωγμένη μου ζωὴ βρῆκε σκεπὴ κοντὰ σου
ΚΠΑλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ ἔνθ' ἄν.

Καὶ πᾶς μὲ τὰ πουλλὰ τ' ἀποδιωγμένα
ἀπ' τῆς χινοπωριάτικῃ τῇ μπόρᾳ

ΚΠΑλαμ. Βωμ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀποπέμπω εὐσχήμως Σῦρ.
(Ἑρμοῦπ.): *Γύρευε νὰ πάμε μαζί, ἐγὼ ὅμως τὸν ἀπόδιωξα.*
Συνών. ἀποδιβάξω 3, ξεφορτώνομαι (δι' ὃ ἰδ. ξε-
φορτώνω). γ) Βάλλω, ρίπτω Κορσ.: Ἀσμ.

Χρυσὸ μαχαίρ' ἐτρανίξε ἀπ' ἀργυρὸ θηκάρι,
ἔς τὸν οὐρανὸ τ' ἀπόδιωξε, ἔς τὰ στήθη του τὸ δέχτη.

2) Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλου-
τσινοχ. Τρίκκ.): *Τί τ' ἀποδιώχνεις τὸ κινίνο; Κλουτσινοχ.*
Συνών. ἀποφεύγω. Πβ. ἀναγυρίζω Β4β.

ἀπόδομα τό, Κρήτ. (Ἑμπαρ. Ρέθυμν. κ. ἄ.) — ΙΚονδυ-
λάκ. Πρώτη ἀγάπ. 75 ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 11 — Λεξ. Δημητρ.
ἴποδομαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπό-
δομα = δῶρον.

1) Ἐξάντλησις, κατάπτωσις δυνάμεων Κύπρ.: *Πόθεν*
σοῦ ῥτε τοῦτο τὸ ξαφνικὸν ἴποδομαν; 2) Πληθ., ἐκβασίς,
τέλος ὑποθέσεώς τινος Κρήτ. (Ἑμπαρ.): *Κακὰ ἀποδόματα*
θωρῶ ἔς τοσοῦτον δουλειῶ σου. β) Πληθ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς,
τὸ γῆρας Κρήτ. (Ἑμπαρ. Ρέθυμν. κ. ἄ.) — ΙΚονδυλάκ.
ἔνθ' ἄν. ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Κακὰ ἀποδόματα*
θὰ ἔχῃς Κρήτ. Κατὰ τὰ ἔργα σου ἔχεις καὶ τ' ἀποδόματά σου
ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. *Καλὰ νὰ ἔχει τῶν καὶ τ' ἀποδό-*
ματά των! (εὐχή) ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Καλὰ νὰ ἔχει δῶ γαί τ' ἀποδόματά δῶ
Κρήτ.

Ἀνιστορεῖται τὰ Σφακιά, τὸ ἄδρες καὶ τὰ καλὰ δῶ,
τὰ πάθη καὶ τὰ χάγια δῶ καὶ τ' ἀποδόματά δῶ
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 194 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)
«κακὰ ἴποδοματα θωρῶ ἐσὲ καὶ τοῦ κυροῦ σου». 3)
Πληθ., ὁ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' αὐτὴν
χρόνος Λεξ. Δημητρ.: *Σ' τ' ἀποδόματα τοῦ ἡλίου.*

ἀποδόμη ἡ, ἀμάρτ. ἴποδομ' Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. δόμη.

Τοιχίον ἐκ ξηρολίθων χρησιμεῖον ὡς ἀντηρίς, περι-
φραγμὰ δένδρων κτλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβόλα 2.

ἀποδόμι τό, ἀμάρτ. ἴποδομι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδόμη.

Ἀποδόμη ἔνθ' ἄν.: Κάμε νὰ ἴποδομι τὸ ἔλαις νὰ μὴ
δέσῃ (τὸ ἔλαις = τῆς ἐλαίας).

ἀποδομιάζω ἀμάρτ. ἴποδομιάζω Κρήτ. ἴποδου-
μιάζω Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδόμι.

1) Κατασκευάζω ἀντερείσματα, δένδρων κτλ. ἔνθ' ἄν.

2) Περιφράσσω Κρήτ.: *Ἄμε νὰ ἴποδομιάσῃς τὸ σώχωρο*
νὰ μὴ δαίνω δὰ ἔχνη (βοσκήματα).

ἀποδόμιασμα τό, ἀμάρτ. ἴποδόμιασμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδομιάζω.

Κατασκευὴ ἀντηρίδων ἢ περιφραγμάτων δένδρων κτλ.:
ἴποδόμιασμα θέλ' ἢ-ῖ-ἔλαι νὰ μὴ δέσῃ.

ἀποδοπάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποδουπάτους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. ποδοπατητός
< ποδοπατῶ.

Ὁ μὴ διὰ τῶν ποδῶν πατηθεὶς.

ἀπόδοσι ἡ, λόγ. κοιν. ἀπόδουσ' Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις.

1) Ἐπιστροφὴ ὀφειλομένου πράγματος λόγ. κοιν. 2)
Κέρδος, ὠφέλεια προερχομένη ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ἄλλοθεν
Σκόπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀποδίδωμι = ἀποφέρω, παράγω.

3) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἡ ἀπὸ μεγάλης
τινὸς ἐκκλησιαστικῆς ἐορτῆς ὀγδόη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπανα-
λαμβάνεται ὁλόκληρος ἡ ἀκολουθία τῆς ἐορτῆς, ἐξαιρε-
τικῶς δὲ τοῦ Πάσχα ἡ ἀπόδοσις γίνεται τὴν τεσσαρακοστὴν
ἡμέραν λόγ. κοιν.: *Ἀπόδοσι τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη* (ἡ παῦσις
τοῦ ὕμνου «Χριστὸς ἀνέστη» παρελθόντος τεσσαρακονθη-
μέρου) Σῦρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.

ἀποδοσία ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀποδότου, ἡ προσκόμισις πηλοῦ εἰς
τοὺς κτίζοντας.

ἀποδοσίδι τό, σύννηθ. ἀποδοσίδ' Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.)
ἀποδουσίδ' Σάμ. ἀπεδοσίδ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἀποσί Κάρπ.
ἴποδοσίδι Ἰων. (Κρήν.) Κέως Κύθηρ. Μῆλ. κ. ἄ. ἴποδουσίδ'
Σάμ. Πληθ. ἀποδοσίζμα Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ἐν
Ἀθηνᾶ 38 (1926) 6 καὶ ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5
(1918/20) 180 κέξ.

1) Δῶρον γινόμενον πρὸς τινα ὡς ἀντίδωρον ἢ εἰς ἐνδει-
ξιν εὐγνωμοσύνης σύννηθ.: *Ἀποδοσίδια εἶχα σήμερο Θήρ.*
Χαρὰ ἔς τοῦ ἴποδουσίδ'! (ἐπὶ εὐτελοῦς δώρου) Σάμ. || Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τ' ἀποδοσίδι | δυὸ ἐλαίς κ' ἕνα κρεμμύδι
(ἐπὶ εὐτελοῦς δώρου πτωχοῦ) σύννηθ. Συνών. ἀποδοσοῦδι.

2) Ἀντίτιμον πράγματός τινος τὸ ὅποῖον ἀγοράζομεν
ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 118: Ποίημ.

Κ' ἐγὼ θ' ἀνοίξω κρασομάγαζο | Φαλερνικὸ κι ὅσοι διψοῦνε
δίχως ἀποδοσίδι ἃς ἐρθουνε | νὰ τοὺς κεράσω καὶ νὰ πιοῦνε.

3) Πᾶν ὅ,τι ἡ γῆ καλλιεργουμένη ἀποδίδει ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 79 ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 114: *Δίπλα*
ἕνα κελλάρι γιὰ τ' ἀποδοσίδια τῆς γῆς καὶ γιὰ τὰ ὑπεργα ΑΚαρκα-
βίτσ. ἔνθ' ἄν. Ὅλα τὰ δειντρικὰ δικά σας εἶναι κι ὅλα τ' ἀποδοσίδια
τοῦ περιβολιοῦ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ.
ἀποδίδωμι = παράγω, ἀποφέρω. β) Οἷονδῆποτε προϊόν,
οἷον βιομηχανικὸν ἢ ἄλλο ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,237:
Τοῦ Βλάχικου ἀργαλειοῦ τ' ἀποδοσίδια. 4) Ἡ ὑποχρεωτικὴ
εἰς εἶδος προσφορὰ τῶν καλλιεργητῶν τῶν κτημάτων πρὸς
τοὺς ἰδιοκτήτας αὐτῶν Νάξ. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. μορτή.

5) Πᾶν ὅ,τι ἀποστέλλει τις ὡς δῶρον πρὸς οἰκεῖον ἢ
φίλον ἐν τῇ ξένῃ εὐρισκόμενον ἢ καὶ ἐκεῖθεν λαμβανόμενον
συνήθως δι' ἰδιώτου ταχυδρομοῦ Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ἀνδρ.
Εὐβ. (Καλύβ.) Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κέως Κύθηρ. Κύθν.
Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σίφν. Σμύρν. Σῦρ. Τῆν. Χίος
(Καρδάμ. κ. ἄ.) Ψαρ. — ΓΞενοπ. Κόσμ. 166 — Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Μοῦ περ' ἄδρας*
μου γραφὴ κι ἀποδοσίδια Θήρ. Νὰ μὴ χάσῃς τ' ἀποσί ποῦ
σοῦ γίω (δίδω) Κάρπ. Ἐστελνε τῆς Ἀνθῆς κἀνένα ραβασάκι
καὶ κἀποτε κἀνέν' ἀποδοσίδι μὲ τὸν ταχυδρόμο ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν.
|| Ἀσμ.

Σὰν ἦταν νὰ ταξιδευτῆς τοῦ Χάρου τὸ ταξίδι,
πῶς δὲν μᾶς τό 'πες ἀπὸ χτές νὰ στείλω ἀποδοσίδι;
(μοιρολ.) Χίος. Συνών. ἀποδοσίμι. β) Δέμα ἀπο-

